

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царъ Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

НАШАТА ЗАДАЧА.

„Въ Англия религията е дълбоко вкоренена въ живота на народа, и духовенството има голямо влияние въ общественитѣ работи. Митрополититѣ сж пълноправни членове на камарата на лордоветѣ. Заседанията на парламента започватъ винаги съ молитва. Въ всички основни училища, отъ 1870 г. насамъ, се дава религиозно образование. И забележително е, че тѣсното влияние на религията въ живота на държавата изпълва съ задоволство всички. Историцитѣ (напр. Ернестъ Баркеръ), считатъ за голѣма придобивка за страната, че религиознитѣ водачи иматъ възможностъ да представляватъ и изразяватъ въ парламента, кждето става, споредъ израза на философа Бьоркъ, „освещаващото на държавата“, чувствата и разбиранията на християнска Англия. Когато християнски принципи и християнски гласове иматъ легално право да бждатъ чути при общественитѣ разисквания, държавата се облагородява и се създава гаранция, че тѣзи, които участвуватъ въ управлението, ще се вдъхновятъ отъ възвишени и достойни пожелания за своята функция“.

„Особена тежестъ иматъ въ Англия думитѣ на кентърбърийския архиепископъ, приматъ на английската църква, и на идващия следъ него въ църковната епархия Йоркски архиепископъ. Когато тѣ говорятъ публично, тѣ говорятъ, казва професоръ Баркеръ, като автентични изра-

зителни на християнската съвестъ на цѣла Англия, и това, което тѣ казватъ, заслужава да бжде взето подъ внимание отъ всѣки, който иска да знае, какво мисли Англия въ даденъ моментъ“ (в. „Миръ“ отъ 5.1.1940 г.).

У насъ въ обществения животъ не се отдава такова значение на религията, както въ Англия. Нито на духовенството ни се дава възможностъ да упражнява голѣмо влияние въ общественитѣ работи, както въ Англия. Но въпреки това нашето духовенство не престава да изпълнява своя дългъ въ живота на църквата и да упражнява своето влияние въ отношенията на вѣрнитѣ. Съ живо слово отъ църковнитѣ амвони и съ духовна книжина нашитѣ пастори се стараятъ да изправятъ заблуденитѣ, да увещаватъ непокорнитѣ, да насърчаватъ малодушнитѣ, да затвърдяватъ разколебанитѣ, да поучаватъ непросвѣтенитѣ, да изобличаватъ порочнитѣ, та да настѣпимъ миръ въ душитѣ на вѣрнитѣ. Въ изпълнение на този свой дългъ духовенството на Варненската и Преславска епархия съ благословението и подкрепата на своя епархийски архиерей подновява издаването на своя печатенъ органъ „Християнска защита“.

Ние се надѣваме, че вестникътъ ни ще намѣри между нашитѣ християни добъръ приемъ и подкрепа.

„Християнска Защита“.

ОКО ЗА ОКО, ЗЪБЪ ЗА ЗЪБЪ.

Въ кн. 4 отъ мин. година на сп. Фил. прегледъ“ г-нъ Моисъ Басанъ помѣстилъ статия, съ която желяе, че да докаже на читателитѣ, че „нѣма сжществена разлика между морала на Стария заветъ и учението на Христа“. Това ще рече: за нравственото състояние на човѣчеството е било съвършено безъ значение Христовото учение. Христосъ е живѣлъ и проповѣдвалъ и Христосъ — сжвсемъ непознатъ на хората, — отъ това свѣтътъ не е станалъ ни по-добъръ, ни по-лошъ. Моисей е далъ всичко на свѣта: и закона за любовта, и милосърдието, и закона за справедливостта. При това, тия нравствени принципи били разпространени и у други древни народи (въ нѣкоя несвършена форма), и въ държавнитѣ законодателства древни и нови, та дори и въ християнството тѣ сж сжжити, само че въ „други одежди“. Г-нъ Басанъ желяе да внуши на

незапознатитѣ съ Новия Заветъ свои читатели мисълта, че и днесъ ако християнството изчезне отъ лицето на земята, то си има замѣстникъ, първооснова, оригиналъ — Моисеевиятъ законъ, който е „по-практиченъ, по-реаленъ, много по-пригоденъ за настоящия земенъ животъ“, отколкото Евангелието, което „предвижда само морални санкции — страхъ отъ Бога, чувство на дългъ и гризене на съвѣстта“. Но и Евангелието е възприело отъ Моисей „принципа на възмездие“: „Не сждете, да не бждете сждени, съ каквото сждѣте сждите, съ каквото сждѣте сждени, съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри“. Наистина, Христовото учение, въ нѣкои подробности, стои по-горе отъ Моисеевия законъ, но не бива да се забравя — каже Басанъ — че едното е морално учение, а другото практически законъ. Ако ние димъ възвишено морално учение,

достатъчно е да отворимъ Талмуда, кждето ще го намѣримъ.

Подчертава се основната мисълъ — Моисеевиятъ законъ, заедно съ Талмуда, напълно и безъ остатъкъ могатъ да запѣнятъ Евангелието. То може да изчезне, и никой нищо не ще загуби. Ако всички християни приематъ израилско вѣроизповѣданне, нѣма да се създаде „сжществена разлика въ морала на свѣта“. При това християнството не е изкоренило робството въ Франция до великата революция и въ Русия до 19 в. А жестокоститѣ сж били прилагани отъ органи на католическата велика инквизиция до преди 2—3 вѣка. До като въ израилското общество „принципътъ око за око е билъ по-скоро символъ, отколкото категорична заповѣдъ“. Моисеевиятъ институтъ е билъ хуманенъ, и строгостта тамъ е била смечена до висша степенъ. „Никой искренно мислящъ човѣкъ не може да мисли, че М. Законъ е могълъ да прилага такива чудовищни и драконовски закони“. Това е статията на г. Басанъ. Тя е помѣстена въ българско философско списание, въ сжщото въ което преди време бѣше помѣстена отъ сжщия авторъ статия, доказваща, че тѣй наречениятъ Иуда предателъ не е билъ никакъвъ предавецъ, а жертва на християнско злословие, плодъ на глупава омраза къмъ еврейтѣ.

Значи, Евангелие, и исторически документи, и държавни законодателства подкрепятъ сѣ г. Басана. Противъ що се бори тогава въ статията си „Око за око“? Той ни го казва на стр. 357. „Думата е . . . за следнитѣ евангелски цитати“:

„Слушали сте, че бѣ казано (М. з. б. Б.) „око за око—зѣбъ за зѣбъ“, а азъ ви казвамъ, не се противете на злото . . . обичайте се единъ други . . . обичайте враговетѣ . . .“ (Ев. Мат. V, 38-44). — Казва го и на стр. 358, подъ черта.

— „Често се правѣлъ упрѣкъ, че терминътъ „ближенъ“ на езика на Стария заветъ ималъ много ограниченъ обсегъ и засѣгалъ само отношенията на еврейтѣ помежду имъ, което е очевидно невѣрно“, докато подъ „ближни“ Христосъ разбиралъ всички хора безъ разлика на народностъ и религия“, тѣй като и Моисей, който поставилъ като единъ отъ най-важнитѣ стѣлбове на своето законодателство „любовта къмъ ближния“ въ най-широкъ и благороденъ смисълъ на думата“ (к. Б.). Евангелиститѣ не сж могли обаче, да се издигнатъ до този високъ нравственъ принципъ. Напротивъ, тѣ подѣржали принципа на справедливото възмездие, „една форма на християнския идеалъ“ носенъ въ душитѣ имъ“. Затова и ап. Павелъ писалъ: „Александъръ кова чѣтъ много зло ми стори. Да му върне Господъ споредъ дѣлата“. (II Тим. IV, 14). Г-нъ Басанъ заключава: „Тоя цитатъ се намира въ известна дисхармония съ непостижимия идеалъ за любовъ“.

* * *

Не може да се отрече, че всичко това е написано съ голѣма вешина, на хубавъ български езикъ и прави впечатление. Впечатлението е следното. — Какво чудно въ това, че Исусъ предѣвква въ перифрази-

Отговоренъ редакторъ:
свещеникъ Стефанъ п. Юрдановъ.

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редакцията на в. „Хр Защита“ ул. „Съборна“ № 31. — Варна.

Всички суми за вестника да се изпращатъ до свещ. Илия Георгиевъ — сжщия адресъ.

ралъ нравствени поучения, отдавна познати на неговитѣ съвременници. Той не се е училъ нийде, той не знаелъ нищо, освенъ дърводѣлство и . . . Моисей. Наистина, той внесълъ известна свежестъ, известенъ идеализъмъ и божествена непостижимостъ въ учението, но това само е попречило на неговата практичностъ и реалностъ. Евреинъ, между еврейтѣ, Моисеевъ ученикъ, като другитѣ, простъ човѣкъ, простъ дърводѣлецъ, — какво добро може да излезе отъ него — човѣкътъ отъ Назаретъ.

Ако всичко това е вѣрно, две обстоятелства оставатъ неуяснени.

1. Защо всѣка Христова проповѣдъ е подигала буря отъ препирни между еврейтѣ, защо го мразѣха и гонѣха, защо го наричаха разрушителъ на закона и врагъ на Моисей, защо го убиха, — щомъ Неговото учение е било само вариантъ, нюансъ на Талмуда и В. Заветъ? Или ония еврей-съвременници на Христа — сж се заблуждавали, а само Басанъ намира, че нѣма сжществена разлика между Моисей и Христа?

2. Какъ едно учение, което нѣма разлика отъ Моисеевото, даде такива мжченици като апостолитѣ Христови, хора, които, до като Христосъ бѣше съ тѣхъ, не вѣрваха въ Него, бѣха страхливи и себелюбиви, а следъ като Вдѣхновителътъ изчезна отъ лицето на земята, станаха преданни на вѣрата, храбреци, самопожертвувателни герои? Де въ В. З. забелязваме подобни прояви, вдѣхнати отъ „сжщото учение“? Но не всичко, което твърди г. Басанъ е вѣрно.

1. Не е вѣрно, че В. з. подъ „ближенъ“ е разбиралъ това, което и Христосъ.

2. Не е вѣрно, че евангелиститѣ изповѣдвали и проповѣдвали принципа на възмездие.

3. Не е вѣрно, че има противоречия въ Христовото учение по въпроса за нашитѣ отношения къмъ ближнитѣ.

4. Не е вѣрно, че Моисеевиятъ законъ, „око за око“ е билъ само символически, а на практика се е прилагалъ другъ принципъ — на смеченитѣ жестокости“.

5. Не е вѣрно, че робството въ Франция и Русия, жестокоститѣ въ срѣднитѣ вѣкове и т. н. сж били инспирирани отъ Евангелското учение.

Тия петъ точки отъ статията на г. Басанъ ще разгледаме въ сл. брой. Ab. Alba.

Свещ. Ст. п. Ю.

Добриятъ примѣръ.

Господъ Исусъ Христосъ е заповѣдалъ на ученицитѣ и последователитѣ Си да проповѣдватъ Евангелието на всички хора не само съ слово, а и съ дѣла. Така да свѣтне предъ човѣцитѣ свѣтлината ви, та да видятъ добритѣ ви дѣла. Тази и твърде простата тайна на духовната свѣтлина. Добритѣ дѣла — ето свѣтлината, която всѣкой може да издава! Добриятъ примѣръ — ето средството, съ което всѣкой може да прѣска своята свѣтлина между другитѣ. Добритѣ дѣла, добритѣ примѣри поучаватъ безъ думи и ни

казват: защо не живеете като добър човек? Вие по-съвестни ли сте от толкова велики хора, които сж живели във покаяние, та живеете в престъпление? Вие по-добри ли сте от толкова божии угодници, които сж живели в скромност, та вие живеете в прахосничество?

Ако е силен доводът да правим добро, когато виждаме да го вършат другите, не е основателно да правим зло, защото другите го вършили, нито да се радваме, защото на другите то доставяло удоволствие. Бихме ли се хвърлили в една пропаст, ако друг нѣкой би се засилил да се хвърли там? Бихме ли се забавлявали да се шегуваме, ако виждаме да забиват ятаган в сърцето на баща ни? Не сме ли, сърдее, слѣпи, като се стремим към ада, защото други отивали нататък? Да се шегуваме и да се смееме, когато други огорчават Бога, нашия Спасител и нашия баща?

Примѣрът на добрите хора има често повече сила, отколкото поученията на един проповѣдникъ. Примѣрът на една търпелива жена е по-силен да поправи единъ грубъ мъжъ, отколкото съветитѣ на единъ духовенъ пастиръ. Добрите примѣри въ едно семейство сж повече полезни да поправятъ едно дете, отколкото мъмранията. Какъ бихме желали децата ни да живеятъ като ангели, ако тѣ виждатъ у насъ само сатанински дѣла, ако слушатъ въ семейството ни само адски думи?

Повече души сж спасени чрезъ примѣра, отколкото чрезъ чудесата, казва Св. Иоанъ Златоустъ. Безъ примѣритѣ на добрите хора почти всички грѣшници биха погинали. Горко на ония, които не се ползватъ отъ тѣхъ или които имъ се надсмиватъ!

Всички сж длъжни да даватъ добър примѣръ, защото всички сж длъжни да съдействуватъ за спасението на другите. Мъчно е да се спаси човекъ, когато иска да спаси само себе си.

Измежду хората повече задължени сж тия, които иматъ повече способности, специални длъжности, като бащитѣ и майкитѣ, учителитѣ, сжидитѣ, управнитѣ, църковнитѣ свещенослужители. Колкото повече положението на човекъ е високо,

толкова добрите му примѣри трѣбва да бждатъ чести, изобилни.

Колкото повече сме надъ другите, толкова повече нашите примѣри трѣбва да бждатъ блѣскави.

Не е достатъчно да бжде човекъ добродѣтеленъ. Потрѣбно е да ни знаятъ хората, че сме такива. И безъ да се гордѣемъ, безъ да фарикуваме, безъ да търсимъ почести отъ другите, — да виждатъ и да знаятъ нашите добри дѣла. „Да видятъ добрите ви дѣла“ (Мат. 5:16).

За единъ грѣшникъ не е достатъчно да се обърне къмъ Бога, да се покае. Той трѣбва да прояви това и предъ хората. Той не се е срамувалъ отъ порока, отъ разпѣството. Горко му, ако се срамува отъ добродѣтелта!

Читателю! Запомни, че ти си длъженъ да свѣтишъ, да проповѣдавашъ и възпитавашъ чрезъ своите добри примѣри. Никога не бива да ржкоплѣскашъ на злото, нито пъкъ да го вършишъ съ думи, дѣла и съ всичкото си поведение.

Протоиерей Дим. Андреевъ.

РЕЛИГИОЗНА ВОЙНА

„Значи предъ религиозна война“... Така каза той тогава, светителътъ Цариградски Патриархъ Фотий, въ 1054 година. Бѣше хубавъ свѣтълъ Май, ухаещъ день. Природата събираше всички свои сили да предаде пълненъ небесния нюансъ на земята... красота... радост... любов... миръ... възторзи. Едва що се низаха хладната вътрешна църковно християнски съг्रेसи... ереси и расколи, спорове и събори. Едва що започна новъ животъ — пролѣтъта въ църквата Христова, ето наново новъ расколъ. Христосъ, Великиятъ Синъ на Небето, бѣ наново распнатъ. Хвърлиха наново жребий за подѣлбата на Неговия хитонъ. Църквата, чийто глава е Христосъ, се раздѣли на две. Западъ се отдѣли отъ изтокъ. Папата въ Римъ Григори Хилденбрандъ и патриарха въ Константинополь Фоти се обидиха — раздѣлиха се съ гнѣвъ и закани. Заработиха всѣки отдѣлно. Християнитѣ се смутиха. Мирната църковна хармония наново се разстрои. Невъзможна атмосфера! Ехото

на Цавла Апостола припомни, че всички сме чеда на Единия Богъ, че Христосъ е общечовѣшки Спасителъ, че всички сме създадени съ сърдце, въ което блика една кръвъ (Дѣяния гл. 17 ст. 26-29), но гласътъ остана като гласъ въ пустиня. Роденъ на Изтокъ, като гонителъ на Бога (Дѣян. 9, 2-7) и умрѣлъ въ Римъ (Дѣян. 28), като Неговъ синъ, Апостолъ Павелъ протестира противъ Римъ, че се кжса връзката — Св. Духъ. Но... така остана до наши дни. Раздѣлихме се.

Католицитѣ за разлика отъ православнитѣ съ време прибавиха и измѣниха много църковно-вѣрски истини, постановления съборни и апостолски, предания и обичаи унаследени отъ Господа Исуса Христа, апостоли, апостолски мъже и Св. Отци. Измислиха новите тѣхни „филиоквета“, „непорочности“, „евхаристии“, „непогрѣшимости папски“, „главенство“ и др. Папитъ заживѣха съ мисълта за всевластие на духовни и свѣтски първостоятели (Prima episcopa). Възложиха на себе си и архиерейската и царска корони... властелини сжщи.

Свѣтътъ, перспективно християнитѣ, на западъ се разколебаха. Родиха се протестатори противъ католишкитѣ произволи, като Лютеръ, Улрихъ Цвингли, Янъ Хусъ и др. Упорити въ своята борба съ Римъ, последнитѣ, следъ дълга съпротива, се обособиха въ нова, трета по редъ, отдѣлна християнска „църква“, наречена протестантска. (Аусбургско изповѣдание — 1555 г.). Тѣ още повече изкривиха реда и истинитѣ въ Християнската Църква. Напълно свободни, тѣ отидоха до крайности, зачерквайки историята на християнската Църква, обхващаща цѣли XV изтекли нейни вѣкове. И благодарение на своя протестаторски и реформаторски темпъ, въ рационаленъ духъ на мислене, тѣ днесъ се навѣдиха и оформиха въ стотици секти — религиозни отцепници. Христосъ Богъ е разкъсанъ отъ тѣхъ на частички.

Гордостта човѣшка и самонадѣяността днесъ сж на лице. Стотици религиозни секти и пропаганди пълнятъ свѣта. Слѣпо оржие въ ръцетѣ на диавола и неговитѣ зли замисли... Слабъ е той, диаволътъ, наистина, защото е речено отъ Бога „Христовата Църква вратата адо-

ви неѣще наддѣлятъ“ (Мат. 16, 17) но е нарушена Хармонията въ Християнската религиозна мисль „за единото стадо съ единъ пастиръ“.

Православната Источна Св. Съборна Апостолска Църква продължава да пази свята заветитѣ и първичните вѣроизповѣдни форми. Тя се моли всѣки день, сутринъ и вечеръ, за всички отклонили се и за съединението имъ ведно, Целейки спасение то на всички свои членове, тя работи тихо и самоувѣрено въ духъ Христовъ. Унижавана и оскърбявана, тя пази и одѣлътворява здраво то учение на своя Учителъ Христосъ. Той е за нея „пътъ, истина и животъ“, „хлѣбъ и питие“, „духовенъ нейнъ врачъ“, „съпѣтникъ и покровителъ въ борбата съ злото“. Тя, Православната Църква, знае, пжтницитѣ тукъ на земята не бива да измѣнятъ своята насока, поради това, че мнозина избиратъ лъжлива пжтица; че здравитѣ не бива да отказватъ отъ храна и питие, поради това, че мнозина сж яли и пили въ вреда на здравето си; че болнитѣ не бива да се отказватъ отъ лекаръ и лѣкарства, само за това, че на други лѣкуването не е помогнало.

Идеята за справедливостта, обаче, този етично-религиозенъ и нравственъ законъ въ свѣта, налага пасивна само констатация на то печално църковно явление, но едно-по-дейно опредѣляне на отношенията ни къмъ тѣзи западни отпадна „църкви“, особено къмъ протестантскитѣ безбройни секти, нѣкои отъ които сж навѣзли въ отклонение отъ истинно откровение (естественно откровение — revelatio generalis или naturalis), въмѣсто да държатъ свѣрхестественно Божие Откровение (revelatio Specialis или Supra naturalis). Около насъ пжтницитѣ сж самозванци.

Какво да се прави? Ще послушаеме съвета на нашия архиерей митрополитъ Йосифа. Ще поведемъ борба за излѣкуването и вразумяването имъ. Ето какво ни препорѣчва дѣлътъ Йосифъ. „Разнитѣ секти и пропаганди, казва той, сж въ църковния организъмъ. Тѣ сж най-опасни рушители на народното ни единство. Враждебни лагери... враждебно на религиозна почва... това предвестници на катастрофи. Ние сме езически народъ, та да имамъ нужда чужденци да ни учатъ Христовото учение. Преди“

А. Карольковъ

Двама проповѣдници.

Отдавна е било това... На брѣга на р. Иорданъ живѣлъ единъ старецъ — подвижникъ. Когато слънцето изгрѣвало, той е бивалъ вече на молитва. По-голѣмата частъ отъ деня и до късно презъ нощта, той четѣлъ и изучавалъ древнитѣ ржкописи и книги.

Въ свѣтския си животъ той билъ знатенъ и богатъ. Но не къмъ шумения пълненъ съ доволства животъ се стремилъ той, — той е търсилъ и жадувалъ за духовна слава, слава на учителъ проповѣдникъ, въ думитѣ на когото да се вслушватъ не само въ родната негова страна, но и вънъ отъ нейните граници. И напустналъ той свѣта, построилъ си колиба на брѣга на р. Иорданъ, въ тихо и уединено между кедровитѣ дървета мѣсто и се заселилъ тамъ, като се обкржилъ съ ржкописи и книги.

— Ще изуча всичко, — решилъ той, — всичко що е създадено до сега отъ великитѣ мислители и проповѣдници, и тогава на ново ще се върна въ свѣта, но вече глашатай на велики истини. Моето злато ще ми помогне да проникна въ далечни страни, то и моето учение ще ми отворятъ вратитѣ на царскитѣ дворци, ще имамъ достъпъ до царственитѣ владѣтели и ще застави до благославятъ моето име бедняцитѣ, които азъ ще просвѣтя съ своето учение и ще ги изтрѣгна изъ ногитѣ на нуждата и скръбта. И моята слава, — слава на проповѣдникъ и приятелъ на беднитѣ и уни-

зенитъ, ще надмине и превъси славата на мнозина учители, които въ болшинството си се загубватъ и погиватъ само поради собствената си нищета.

Минали много години. Иорданскиятъ пустинникъ все усърдно и по-усърдно изучавалъ старитѣ ржкописи и книги, които неговитѣ свѣтски другари въ голѣмо множество му доставяли.

Той все още не считалъ, че е готовъ да се яви въ свѣта защото не могълъ да обобщи прочетеното и да слѣе всичко въ едно цѣло. И трудно е било то. Като се съгласявалъ съ единъ философъ-мислителъ, той не могълъ да се съгласи съ други. Случвало се да бжде принуденъ што отъ две учения по единъ и сжщъ въпросъ да си съставя свое мнение споредъ своитѣ убеждения.

И подвижникътъ създавалъ, упорно, съ години, но създавалъ, като очиствалъ, споредъ както той мислилъ, творенията на хората на мисълта и науката отъ заблуждения и погрѣшки. Той се успокоявалъ само тогава, когато, споредъ както той разбиралъ, достигалъ истински свѣтло, великото.

Неговитѣ трудове и животъ не останали незабелязани отъ обитателитѣ на страната Иорданска, толкова повече, защото хората на науката и мисълта му изпращали сами своитѣ творения, ходили сами да бесѣдатъ съ него и съ това давали обилно храна за общи разговори за отшелника при р. Иорданъ. Оти-

вали и прости хора, но тѣ не отивали за учени разговори, а за да чуятъ слово за утѣха, за духовна помощъ въ житейскитѣ имъ неслоди и пустинникътъ мъдро ги поучавалъ, съветвалъ ги, а когато имало нужда и материално ги подпомагалъ.

Славата, за която подвижникътъ мечталъ, вече витаела надъ неговата колиба и неговото име вече съ благоговѣние се произнасяло отъ обитателитѣ на страната Иорданска. Но не за такава, а за по-голѣма слава жадувалъ пустинникътъ и продължавалъ своитѣ трудове.

Следъ нѣколко години дошелъ при него, да сподѣля неговото самотничество единъ младъ момъкъ-сиракъ, който сжщо така жадувалъ да изучи мъдритѣ творения на великитѣ хора. Той станалъ ученикъ на подвижника, но не могълъ да постигне што съ успѣхъ да следва своя учителъ въ неговитѣ занятия.

Като прочитали нѣщо, каквото и да е, той не могълъ да установи дълго своето внимание върху прочетеното, не го изучавалъ и обмислялъ подробно. Той се задоволявалъ само да чуе кратки пояснения върху прочетеното и веднага се заемалъ да чете трудоветѣ на други мислители.

— Не напразно ли, наставниче, си губимъ времето да изучаваме всичката тая мъдростъ? — казалъ единъ пжтъ на своя учителъ ученикътъ, който, следъ толкова години, вече достигналъ въ зрѣла възраст. — Много четохъ и препрочетохъ азъ при тебе подъ твоє ржководство. Много поучения азъ изслушахъ при тебе, а и до сега не разбрахъ, наприкладъ, за какво соб-

ствено живѣе човекъ на земята, и гато смъртта, все равно, рано или късно ще го грабне.

— Глупецъ! — отговорилъ подвижникътъ.

— Чети внимателно, както азъ чета, сравнявай прочетеното едно съ друго, и може би ще намѣришъ отговора на твоя въпросъ за земния животъ на човекъ.

— Какъ така „може би“? — казалъ оуденъ ученикътъ. — И то следъ толкова години занимания! Само „може би“? Да, азъ искамъ да знамъ, и ти, който вече толкова години се занимавашъ и си изучилъ всичкитѣ тия мъдри съчинения, си длъженъ да ми отговоришъ на моя въпросъ за значението на живота на човекъ на земята; или азъ за винаги ще напуста тебе и всичкитѣ ти книги и ржкописи!

Замислилъ се подвижникътъ. Като не желаялъ той да се раздѣли своя ученикъ и искалъ да го устои, решилъ да му открие малко отъ своето бждаще учение и съ то да успокои неговата душа.

— Надъ въпроса, който те интересува, много поработихъ и въно да не ти обяснявамъ сега подробно, — казалъ отшелникътъ, — ще бжда краткъ... Земниятъ животъ на човекъ е само трухъ въ вѣчността, и за това тукъ на земята човекъ трѣбва да очисти шата си отъ всичкитѣ грѣховни блазни въ свѣта и да бжде готовъ за другия, вѣчния животъ, въ който истинскиятъ праведникъ ще се удостои съ блаженство, чудно и непонятно на насъ въ тоя животъ, блаженство духовно.

Сега се замислилъ и ученикътъ

столетия ние сме просвѣтили чужди народи, като сме имъ дали написаното Слово Божие.

Още преди хиляда години служилитѣ на нашата църква сж създали такава християнска книжнина и духовна култура, каквото ония, които сж нахлули въ страната ни, не сж имали и днесъ още нѣматъ. Висотата, на която стои днесъ родната църква е такава, че тя може да бжъ само мечта за представителитѣ на много други църкви. Нашитѣ християни притежаватъ такива християнски добродѣтели, каквито християнитѣ отъ много страни не могатъ да ни посочатъ. Явява се тогавашъ въпросътъ: кое ги кара да идатъ между насъ, когато тѣ не сж по-добри отъ насъ. За вѣки правосмислящъ човѣкъ е ясно, че идватъ сж други стремежи и сж други цели. За насъ е несъмнено, че тѣ идватъ да ни смущаватъ и издѣлватъ. Ето защо, ние ще трѣбва водимъ сж тѣхъ една решителна борба до тогава, до когато ги приидимъ да напуснатъ страната ни, да идатъ между своитѣ си, та да гатъ тѣхъ. . .

Значи, отпочваме сериозна работа... война съ тъмнитѣ сили... у насъ. Ние сме прави и силно екипирани... Съ насъ е Богъ!

Сектанти въ немилостъ.

Европа, майката на нашитѣ сектанти, дига довѣрието си отъ проповѣднитѣ бжлгарски баптистски пасионери. Отказва да имъ плаща заплащане. Нищо чудно въ това. Не ги оправдаватъ (доларитѣ). Духовни спурменти, бацили и микроби, за които половинъ вѣкъ, тѣ не успѣха да разединятъ бжлгарския народъ. Слупортитѣ имъ, бомбастични и намити, не излѣзоха вѣрни (тѣ представяха бжлгаритѣ за диваци, себе за мъченици всрѣдъ диваци. Бжлгария за варварска страна, храната на бжлгаритѣ е човѣшкото месо и черенъ като катранъ хлѣбъ и др.). Констацията не е наша. Европейски патеникъ — „братътъ“ Филбрандтъ констатира това. Последниятъ идва въ лѣто въ Бжлгария, като специаленъ инспекторъ, да анкетира мръситѣ дѣла на пасторитѣ. Пасторитѣ обявяватъ сега противъ „своеволна циркуляръ“ на своя инспекторъ

и не за дълго време.

— Ти си правъ, — извикалъ той — отъ сега разбрахъ назначението на земния животъ на човѣка! Ще тида азъ въ свѣта и ще му предамъ казаното отъ тебе!

— Безумецъ! — опиталъ се да въпре своя разпаленъ ученикъ изненаданиятъ отъ това внезапно решение подвижникъ. — Стой тука и учи, изучавай още самъ това, на което исканъ да учишъ другитѣ. Въ ще видя, кога ти ще бждешъ одготвенъ да отидешъ въ свѣта и тогава ще те изпратя, така ще бжда покоевъ за твоитѣ, макаръ и малки, но вѣрни познания и ще ти дамъ достатъчно пари, щото като отидешъ на проповѣдь, да не се нуждешъ отъ нищо.

— Не, учителю, стига! Стига ми това, що ти ми откри! Какво още чакамъ и за какво ми е твоето учение? Азъ не искамъ да дарявамъ хората и сж учение и сж злато. Азъ мечтая като тебе да служа на хората и сж слово и сж богатство. Въ ще отида въ свѣта съ бедната рѣка на пустиножителя и ще проповѣдвамъ на хората за значението на живота. После това ще се върна при тебе и ще ти разкажа, какъ е изиелъ грѣшниятъ свѣтъ проповѣдта на твоето учение.

И той заминалъ, а подвижникътъ нѣмалъ останалъ пакъ въ своята колиба, и се отдалъ сж още по-голъма ревностъ да изследва и проучва свѣтитѣ книги и ржкописи.

Преди всичко, ученикъ на старца посетилъ управителя на страната и му възвестилъ за значението на земния животъ на човѣка. Усмихналъ се управительтъ и заповѣдалъ

Филбранда. Работа още не е свършена.

Интересна история. Ето какво ние научихме отъ официални документи и писма. Пасторъ Михайловъ, сега такъвъ въ Варна, се обвинява, че на служба въ гр. Ломъ, зарегириралъ „славни“ подвизи отъ неморално естество. Изложилъ се. Избѣгва въ гр. Русе. Тукъ го настига инспекторътъ, европеецъ, г-нъ Филбрандтъ. Комисията, съставена за случая, анкетира дѣлата на Михайлова въ Ломъ. Въ гр. Русе е съставенъ протоколътъ. Михайловъ призналъ всичко и сж плачъ е молилъ за прощение. Простили му. Това става въ началото на юлий месецъ т. г. Неочаквано, къмъ срѣдата на сжщия месецъ, „братъ“ Филбрандтъ, съзнаващъ голѣмата отговорност, що поема ведно съ комисията (бжлгарски баптистски пастори), неочаквано взема друго решение — изключватъ и уволняватъ пастора Михайловъ отъ баптистското общество. И незабавно заминаватъ — „братъ“ Филбрандтъ пасторъ Карлъ Грабайнъ отъ Чирпанъ, Хр. Райчевъ отъ Казанлъкъ и Атанасъ Георгиевъ отъ Асеновградъ — заминаватъ за гр. Варна. Идватъ да съобщатъ решението си за изключването на Михайлова отъ баптистката туква група. Господинътъ Михайловъ, отдавна е вече въ Варна пасторъ, следъ като по най-недобросъвестенъ начинъ измѣсти Д-ръ Вилиямъ Кунъ. Той, Михайловъ, свилъ се отъ страхъ, пълненъ съ пълкенитъ си сектантски намерения, немѣе. Но нека споменимъ, че сжществването на тази нова баптистка „църква“ въ Варна е незаконна (безъ разрешение). Това последното се вижда отъ молбата на бившия пасторъ Д-ръ Вилиямъ Кунъ до градската община. (Вх. № 25 отъ 10 януарий 1939 г.).

Идва комисията въ пълния си съставъ. И какво мислите става? Баптиститѣ въ гр. Варна ставатъ на крака, плюятъ на ржцетѣ си и... бой, бой, бой. Набиватъ тримата комисари до смъртъ. Боятъ билъ страшенъ, както го описва единъ „братъ“. Става въ самия молитвенъ салонъ — до амвона. Пуснато е въ ходъ всичко, и псувни, и ругатни, и столове, и дѣски, и ритници, и юмруци... На единна отъ пасторитѣ е изкубана косата.

Едва избѣгали живи. Боятъ продължилъ и следъ това сж оставени-

тъ комисарски шапки по Донъ Кихотски. Най-много се отличила централната личностъ на Варненскитѣ баптисти лончанката Регина. Полицията се намѣсила.

Така ставатъ нѣщата, въ които липсва истинския Христовъ духъ, гдето лошитѣ сатанински сили и замисли живѣятъ. Жалко, че бжлгари джужатъ съ диавола.

Станалото въ Варна е много поучително за насъ православнитѣ, лековерно гледайки на много толеририани у насъ пагубни не религиозни групи, прикрити подъ знака Кръста Христовъ.

Михайловъ продължава да работи, като побѣдителъ, на ул. „Нишъ“ № 72. Обявилъ, че ще говори на тема: „Култура или новорождение“ (на 7.XII. 1939 г.) и кани варненци да ги направи „културни или новорожденци“. Макаръ и той да не е културенъ или новорожденецъ...!

Ние, отъ своя страна, безъ да коментираме за сега гореизложеното, сочимъ на невѣрващитѣ за случилото се да се обрѣщатъ за справка най-напредъ въ полицията, сетнѣ при господата Димитъръ Христовъ, Македонски гр. Ломъ, ул. „Полк. Илиевъ“ № 21; — г. Генчевъ — Варна, ул. „Дамянъ Груевъ“ № 4; — г. Коларовъ — Варна, ул. „Царъ Симеонъ“ № 1; — Ив. Казанджиевъ, който подаде протестъ до Филбрандтъ отъ името на пасторитѣ Васевъ, Гробайнъ, Георгиевъ, Райчевъ и му припомня, че той (Филбрандтъ), „сѣсипва семействата на пасторитѣ, които ще умратъ отъ гладъ и, най-главното сѣсипва едно полувѣковно дѣло“.

Другъ пжтъ ще се занимаемъ съ еврейна „братъ“ Филбрандтъ.

Протоиерей П. Икономовъ

Прогресъ и християнство.

Културниятъ свѣтъ изъ цивилизованитѣ страни отъ години прави голѣми усилия да се смегчатъ по възможностъ отношенията между хората, внасяйки все повече човѣщина, братско съчувствие и готовност да се жертвуваме за общото добро.

Оставяйки на страна разнитѣ дружества за покровителство на животнитѣ, сж задоволство трѣбва да констатираме, че тия грижи се простиратъ въ много по-голѣмъ мащабъ

върху закрилата на човѣка, дори и затворника, като всѣка година се строятъ все по-хигиенични затвори и все по-удобни клетки за рецидивиститѣ.

Медицината на свой редъ е на разположение на всички страждущи, безъ разлика на народностъ и общественно положение. Всички нови методи и лѣкарства се поднасятъ безъ всѣко ограничение.

Нѣщо повече. Отъ около две столѣтия човѣчеството се стреми и усилено работи за миръ и разбирателство между народитѣ, никогашъ да се не прибѣгва къмъ насилие и силата на оржжието, — остатъкъ отъ варварскитѣ времена. Разумътъ и чувството на човѣщина и справедливостъ на зелената маса да урежда конфликтитѣ и недоразуменията. Уредиха се награди за ония, които ще напишатъ или допринесатъ нѣщо за траенъ, вѣченъ миръ.

Вѣрата и надеждата, че ще настѣпи тоя день, вдъхновява много добри писатели и общественици да работятъ въ това направление, и мисля, че тоя день не е много далече.

Траенъ, справедливъ свѣтовенъ миръ, — ето мечтата на човѣчеството.

Всички тия инициативи и пристѣпи за миръ, човѣщина, правда и напредъкъ въ цѣлия общественъ и международенъ животъ радватъ християнина и подсилатъ вѣрата му въ крайната победа на доброто или всеобщия миръ, защото мирътъ на земята и благоволенията между хората съставляватъ основата на християнството. Въпреки това днесъ свѣтътъ е пълненъ съ противоречия, и християнски духъ не лѣха отъ новата култура и техника.

Законътъ е унищожилъ класовитѣ различия. Всички сме равни предъ закона, въпреки че тѣ продължаватъ да сжществуватъ.

Нѣкогашъ сжществуваше феодализмътъ и боярството не съ капитала. Голѣмитѣ земевладѣлци и собственици изчезнаха. Мѣстото имъ бѣ заето отъ трѣстовѣтъ.

Между земледѣлието и индустрията се води една като че ли безкрайна борба, а мирътъ въ душата и на единитѣ и другитѣ е смутенъ. Въ това време крайнитѣ и отрицателни елементи не мируватъ, отрицатъ ржце и се готвятъ за оня день.

Угрозата, че чужденецътъ ще по-

наслаждавамъ заслужено на своята слава, която трѣбва двойно да ме озарява. Но да побързамъ и азъ на среща на своя ученикъ, сжщо и азъ като него по водата, защото не бива учителътъ да очаква своя ученикъ на брѣга.

И бѣловласиятъ учителъ се запжтилъ къмъ рѣката. Но едва стѣпилъ той въ водата и течението на рѣката го подхванало, завъртѣло и завлѣкло въ дълбочината.

Бързо завтеклиятъ се на помощъ ученикъ не успѣлъ да го спаси и учителътъ, който мечтаелъ да очуди свѣта съ своето учение и да блѣсти съ слава, потъналъ и се удавилъ...

Нешастниятъ ученикъ билъ обзетъ отъ ужасъ и мжка. Чистъ по сърдце, съ невинна душа, той не могълъ да разбере, какъ неговиятъ премждъръ наставникъ бѣ възможно да бжде погълнатъ отъ вълнитѣ и да се удави. Какъ е възможно той, простиятъ и неукъ ученикъ, да ходи по водата като по земята. Въ него се явила мисълта: не е ли виновно за това златото на подвижника и жаждата за горделива слава? Но по простотата и добротата си той побързалъ да прогони тая мисль отъ себе си.

— Не изпитвай станалото, не мждърствувай — се чулъ нѣкакъвъ властенъ гласъ на близо. — Иди въ свѣта и ревностно поучавай хората по учението на своя наставникъ за живота и вѣчността. Но бой се отъ гордостта и не търси награда за твоитѣ трудове. Приветствувай тия, които те проклинатъ и радвай се за поруганията, които ще търпишъ. Свѣтътъ те очаква!

Печ. „Просвѣщение“ — Варна

сегне на твоето, ще превие врати и погази честта ти, не ти дава мир.

Коронованитъ глави и другитъ държавници не сж сигурни вече за живота си. Не е далече като че ли денът, когато бомбитъ, спуснати отъ аеропланитъ, да избиватъ безразборно и мирното население, както вече се посегна и на морската търговия.

Отъ една страна изкуствата и наукитъ се стремят да облекчатъ живота и го направятъ все по-приятенъ, а отъ друга—вносятъ поквара въ нравитъ и изкуствено изопачаватъ истината и правдата.

Ежедневниятъ печатъ разнася наука, опитъ и свѣтлина между широкитъ народни маси, но — нека признаемъ—той сжщиятъ не рѣдко пжити става проводникъ и изразителъ на сензацията, еротиката и нравствената поквара, и съ това нанася голѣми пакости.

Свѣтътъ лудо бѣга по материални блага—зрелища и комфортъ. Предъ нищо не се спира, за да натрупа все повече и повече. На опаката на медала обаче личатъ и крещатъ сиромашията, нищетата и душатъ една голѣма частъ отъ сжщия тоя свѣтъ, покосенъ отъ болести и угнетенъ отъ безработицата.

Повикътъ — боримъ се за миръ, свобода, братство, справедливостъ — не трогва вече никого, защото той развива повече класова и расова умраза, отколкото да успокоява и насърждава.

Мислимъ се, че сме надхвърлили себе си и сме по-нависоко отъ вчера, и все пакъ, нека признаемъ, не можемъ да задоволимъ настоящето.

Все пакъ, съ две нѣща стоимъ на едно стъпало по-високо отъ вчерашния денъ: съ липсата на скромностъ и почитъ къмъ властта и старитъ строители на днешната културна България.

Ако би дошълъ въ плътъ наново срѣдъ свѣта, какво би казалъ Христосъ? „Отъ Мене се научете, че съмъ кроткъ и смиренъ по сърдце“. „Каква полза, ако човѣкъ спечели цѣлъ свѣтъ, а погуби душата си?“

Християнството се бори и ще се бори съ егоизма, алчността и гордостта. И ако то си служи съ нѣкои придобивки на науката или изкуството и въобще съ постиженията на прогреса, то върши това съ единичката целъ да ги впрегне въ услуга на една права и света кауза.

Социалната програма на Христа е ясно изложена и развита въ нагорната проповѣдь.

Ако всички мислители и творци изъ областта на науката и изкуствата се бѣха ръководили и вдъновявали отъ нея, човѣчеството не би изпило толкова горчиви чаши и днесъ не би било на такъвъ кръстопътъ и отдавна би постигнало своитъ цели.

Единъ Господъ, едно кръщение, една вѣра. Единъ богъ и баща на всички — ето девизътъ, който би свързалъ всички народи безъ разлика на раси въ едно единствено „общество“, безъ да има нужда отъ толкова „интернационали“, „пактове“ и съглашения.

Тогава и държавници отъ първа величина не биха изпаднали въ такава неудобно положение да казватъ: ние имаме вече благословението Божие надъ нашето оржие... вие, които го нѣмате, му мислете! Каква дързостъ?

Протоиерей П. Икономовъ

Християнството и войната.

Следъ доста продължително нервно напрежение, словесенъ и печатенъ двубой между голѣмитъ културни и християнски страни мнозина помислиха, че войната е избѣгната и че на зелената маса ще се решатъ всички спорни въпроси.

За радостъ на едни и за голѣма изненада за други войната избухна. Разнази се другята срѣдъ една отровена, задушлива и крайно обтегната атмосфера, за да я прочисти,

види се, и отвлече съ себе си всичко гнило и некадърно.

Рѣки отъ сълзи и нечовѣшки страдания заливатъ днесъ сърдцата на милиони майки, съпруги и деца.

Всички тръпнемъ предъ утрешния денъ. Неизвестността тормози и измъчва всички ни. Изъ основи се друса материалната и духовна култура, съ която до вчера се гордѣехме.

Смъртта се шири по далечнитъ и бурни океани, изъ въздуха и по суша.

Марсъ напрѣга и последни сили за да ангажира и други народи въ това кърваво хоро.

Общъ е повикътъ: всички на бойното поле въ бранъ и неравна борба за родъ и родина.

Ето, работникитъ напустна работилницата или фабриката, орачътъ — полето, — всички въоръжени до зъби се изправиха вече срещу противника.

Кой е той? — Неговъ братъ, тоже въоръженъ до зъби, застаналъ на постъ да брани земята си, отечеството си, огнището си.

Християнски народи въоръжени съ всичко, шо модерната техника е измислила, застанали единъ срещу другъ, готови да се биятъ до последна капка кръвъ.

Питаемъ: този ли е най-подходящиятъ, най-целесъобразниятъ, най-бързиятъ и безболезненъ начинъ да се разрешаватъ спорове между християни?

Зная отговора: вече е късно. Крачка назадъ значи революция, катастрофа, отговорности и пр...

Вече всички страдатъ, всички чувствуватъ и страдатъ последици, но, за съжаление, никои не отстъпватъ. Борба съ всички позволени и непозволени средства, борба до край, — ето повика на воюващитъ страни.

Трезви гласове изъ народнитъ маси, както и нѣкои държавници, питатъ вече: кои сж целитъ на войната? Кои сж виновниците на създаденото вече положение? Кой ще носи отговорността предъ историята и поколѣнията, за тази разпрания?

Всѣкой я отхвърля отъ себе си и я приписва на противната страна.

Човѣчеството търси и иска да знае кои сж подпалвачитъ. Всички отговарятъ: ние не сме, — това сж противниците ни!!

Въ сжщностъ, знаятъ се вниовниците, както и де се корени злото. Да, като му дойде времето, ние знаемъ, че историята ще си каже думата и то върху факти и данни; ще прикове агресора на позорния стълбъ, но ще издири и причинитъ и последицитъ отъ мизернитъ диктати, които душиха 20 години ограбенитъ победени народи, безъ да иматъ право на протестъ или апелация.

Както скрититъ цели и намѣрения на победителитъ отъ преди 20 години не останаха скрити за свѣта, така и целитъ и намѣренията на сега воюващитъ не ще останатъ скрити за историята.

Ако за историята и въобще за международния политически животъ би било задоволително едно разрешение на спороветъ съ острието на ножа, то за християнската съвестъ никакъ не е задоволително.

Отъ християнско гледище и разбирания причинитъ на настоящия конфликтъ сж много по-дълбоки и не отъ вчера или днесъ.

Вчерашнитъ идеи сж днешнитъ дѣла. Умѣло се прикриватъ, обаче, отъ заинтересованитъ и отъ нѣкои държавници, за да убедятъ наивнитъ, че ужъ се биятъ, да спасяватъ мира (!!) свободитъ (!!), демокрацията (!!) и пр... Новитъ уилсоновци чувствуватъ слабитъ си позиции, но не се отказватъ отъ все нови и нови простѣпки.

Ние ще създадемъ нова Европа, съ новъ духъ, въ която спорнитъ въпроси между народитъ ще се разрешаватъ съ добра воля, казва английскиятъ премиеръ. Прекрасно. Но де бѣхте цѣли 20 години? Защо не се вслушахте въ воплитъ и страданията напр. на мал-

цинствата? На тия, които вие поднесохте като курбанъ на вашитъ приятели и съюзници? Защо се скрихте задъ О. Н. и разнитъ процедури, — все ваше дѣло и измислици?

Защо не проявихте добра воля спрямо роба и ограбеня, а чакахте да се препълни чашата? Изстрадалата и до кръвъ измъчена душа на народитъ, обидени и угнетени отъ досегашнитъ прийоми на победителя и неговата креатура — О. Н., надигатъ гласъ и питатъ: нали вие говорихте за Христа, за Неговия миръ, правда, любовъ и новъ редъ на нѣщата, — защо напустнахте всичко, това?

Предъ идеологии, които изхвърлиха Христа отъ обществения и политически животъ, не можемъ вече да благоговѣемъ! Изстрадалата душа на християнина силно реагира предъ новолансирани идеи изъ сжщитъ срѣди за свѣрхчовѣка, неотговоренъ за дѣлата си предъ небето за дѣлата и помишленията си, за индивидуалната и странна нравственостъ, — съ морала на силния, който предъ нищо не се спира, за

да наложи волята си.

Напразни сж апелитъ на оние които съ оржие пазятъ „свещени и неприкосновени“ диктати.

Да, новитъ идеологии на нѣко завладѣха маситъ, фанатизираха ги и ги подготвиха за война.

Где е спасението? — Въ коренна корекция на апетити и идеологии. Християниятъ духъ трѣбва да зацари между изстрадалото човѣчество. Звсички има мѣсто подъ Божиетъ слънце, и всички иматъ право да ползватъ отъ благата на майката земя.

Миръ ще настѣпи само тогава, когато християнското съзнание ще управлява свѣта. Това е дълъгъ процесъ на нова култура подъ друнъ небе. За сега всички да работятъ за миръ, за смегчаване жестокостъ и подслаждане живота на тия които сж въ окопитъ.

Всемирната воля за миръ, правда, справедливостъ, човѣщина е призована на работа. Да се християнизиратъ човѣшкитъ общества и тѣхитъ водачи. Само съ Христа има миръ. Самъ Той е миръ, истина и правъ.

СВЕДЕНИЯ ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА

Презъ 1938 година, по нареждане и благословение на Негово Високопреосвещенство Св. Варненския и Преславски Митрополитъ Г. Г. Йосифъ се откриха при всички енорийски църкви въ Епархията бесплатни църковни трапезарии, кждето ежедневно се хранѣха и закусваха повече отъ 3000 бедни и немощни старци и деца на майки—вдовици и на безработни родители. И тази година тѣзи бесплатни църковни трапезарии продължаватъ своята високо благородна и хуманна работа — изхранването на беднитъ и гладни децата и старци.

Енорийскитъ свещеници при църквитъ: „Св. Николай“ и „Св. Арх. Михаилъ“ въ гр. Варна, въ желанието си да бждатъ полезни на енорияшитъ си, всѣки четвъртъкъ вечеръ въ салона на I средишна прогимназия изнасятъ поредно своитъ системно подредени религиозни беседи съ апологетиченъ, обрядовъ и исторически характеръ.

Негово Благоговѣйство свещеникъ Иванъ Вълковъ, служащъ при храма „Св. Пр. Илия“ въ гр. Варна всѣки петѣкъ въ салона на бесплатната трапезария при енорийския си храмъ изнася духовни бедиди, които съ голѣмо желание се посещаватъ отъ благочестивитъ християни—енорияши. Желателно е таква религиозни беседи да се изнасятъ отъ всички енорийски свещеници въ епархията.

На 8.XI. м. год. въ с. Новъ-градещъ, Варненско, Негово Високопреосвещенство Кириархътъ на Епархията при препълненъ отъ богомолци храмъ, отслужи Св. Божествена Литургия, презъ време на която ржкоположи въ свещенически санъ Негово Благоговѣйство диаконъ Тодоръ Янковъ, който отъ 15 с. м. е назначенъ за I енорийски свещеникъ въ гр. Провадия. На младия нашъ събратъ о. Тодора пожелаваме енергична и ползотворна пастирска дейностъ въ Божия виноградъ.

На 19.XI. м. год. въ гр. Търговище се произведе изборъ за свещеникъ на вакантната енория при храма „Св. Ив. Рилски“. Съ абсолютно болшинство биде избранъ кандидатътъ богословъ г-нъ Василь Коевъ, отъ гр. Омортагъ.

На 24.XI. м. год. бѣше патронния празникъ на благотворителното просвѣтно братство „Св. В. М. Мина“ при Съборната Църква, „Усп. Пр. Богородици“ въ гр. Варна. По този случай на празника се отслужи Св. Божествена Литургия, панихида и молебень отъ цѣлия клиръ на храма. Църквата бѣше препълнена съ богомолци. Отъ името на Кириарха, който тогава отстъпствуваше отъ града, Негово Всеблагговѣйство

цл. съветникътъ свещеноиконо Йосифъ Хр. Камбуровъ поздравилъ членоветъ на братството съ празника и имъ предаде Архипастирския благословения и молитви на Негово Високопреосвещенство съ благожеления за усърдна и ревностна дейностъ въ полето на добротворствата.

На 4.XII. м. г. по случай деня на православната християнска младежъ, ученическото православно християнско дружество „Преп. Симеонъ Стълпникъ“ при училището „Царъ Симеонъ“ въ гр. Варна, устрой голѣмъ религиозна забава за ученицитъ и родители имъ. Забавата се откри отъ председателката на дружеството—ученичката отъ класъ Виолетка Стоянова, следъ то сжщата изнесе беседа на темата: „Значение на празника Въведение Богородично“. При добре подбрана програма отъ декламации, панихида съ религиозенъ характеръ, завърши съ балетъ, изпълненъ отъ малки деца, и съ сценката „Дянка“.

По този случай бѣха разменени следнитъ поздравителни телеграми:

Митрополитъ Йосифъ
Тукъ.

Ваше Високопреосвещенство

Днесъ, когато ученическото християнско дружество „Преподоб. Симеонъ Стълпникъ“ и ученицитъ при училището „Царъ Симеонъ“ празнуватъ денятъ на българската православна християнска младежъ, ценейки високо свещенитъ заслуга на Родната Православна Църква, Архипастирската Ваша грижа и подкрепа, смиренно просимъ благословенията и молитвитъ Ви за здраве и успѣхъ въ Христовото дѣло.

Председателка Виолетка Стоянова

Виолетка Стоянова
училище „Царъ Симеонъ“
Тукъ

Трогнатъ отъ вниманието и добитъ чувства, молиствувамъ Васъ на всички деца добро здраве, дъръ християнски духъ и голѣмъ успѣхъ.

Варненски Йосифъ

На 8.XII. м. г. въ салона на „Роялъ“ въ гр. Варна, Негово Благоговѣйство свещеникъ Юрдъ Свѣтославовъ, изнесе религиозна сказка съ свѣтливи картини на темата: „Рождество на Исуса Христа“, която се придружаваше съ подходяща религиозна музика. Приходътъ на сказката, която бѣше много посетена, е за издръжка на бесплатната трапезария при църквата „Усп. Пр. Богородици“ (старата).